

2. præmie

Den Blå Væg

af Martin Larsen

“Vi kalder det *glas* – fordi vi ikke har et bedre ord. Men glas er skrøbeligt og knækker, det gør det her ikke. Det giver sig, det trækker vejret. Det er nærmest levende. Og umuligt at slå i stykker.”

Siger jeg med overbevisning i stemmen, mens eleverne står og kigger interesseret.

Alligevel er jeg på min daglige inspektionsrunde langs “væggen”, som vi kalder den 4.5 meter høje barriere af *transparit*, der er det tekniske navn for den gennemsigtige mur, der omkranser hele Amager og nogenlunde følger den gamle kystlinje fra før 2032. Den væg, som holder vandet ude og gør det muligt at leve nogenlunde som før. Den væg, som er umulig at slå i stykker - men åbenbart ikke mere umulig end at jeg hver uge skal nå hele vejen rundt og grundigt tjekke, at der ikke er tegn på begyndende svagheder.

“Hvorfor skal du så tjekke væggen?” spørger en dreng fra den ottendeklasse, som er med rundt i dag. “Altså, hvis den ikke kan gå i stykker?”

Jeg trækker på skulderen. “Bare for at være på den sikre side. Så nogle folk i dyre jakkesæt ikke bliver alt for sure over de mange milliarder kroner, det har kostet at bygge væggen”

På den anden side glider en mægtig djævlerokke majestætisk gennem vandet. Med sine langsomme og blide *vingeslag* er der egentlig ikke noget djævelsk over den elegante fisk. Men måske er der noget djævelsk over, at den svømmer rundt lige derude – bag den kun 5 cm tykke fleksible, glasagtige substans. For den burde slet ikke være her i vores farvand, men efter temperaturstigningen i 2030'erne er den ikke en sjælden gæst.

De fleste af eleverne bemærker den ikke. De er vant til at se eksotiske havdyr, og i dag er de ikke kommet for at se på fisk. De er mere interesserede i mit *våben*. Ekskursionens højdepunkt.

“Nu skal I bare se!”

Jeg løfter min tunge bolt pistol op. Eleverne holder sig instinktivt – og ganske unødvendigt – for ørerne, mens jeg presser pistolen ind mod den tætte vævning af nanorør. Der lyder et dump *boink*, og væggen begynder at blævre langsomt – som havde jeg puffet til en gigantisk vaniljebudding – mens en sær, syngende lyd breder sig langs væggen adskillige meter til begge sider for så at forstumme. Jeg skyder en gang til for en sikkerheds skyld, som proceduren foreskriver, og ser til min tilfredshed at væggen igen blævrer som den skal. Jeg sætter kryds ud for *Ingen bemærkninger* i appen. Rokken ser forskrækket ud, vender om og svømmer væk.

“Den her bolt pistol er ikke bare sådan en, man afliver kører med. Den kan knuse en mur af armeret beton”. Jeg puster i sjov på munden, som var det en banal tjubang-film.

En pige rækker hånden i vejret. “Men hvordan kan væggen holde til så meget?”

Jeg overvejer et øjeblik, hvordan jeg bedst forklarer så letforståeligt som muligt, hvordan væggen er opbygget. Men sagen er, jeg forstår det ikke helt selv. Jeg ved bare, at materialet blev opfundet i 2031, lige tilpas i tide til at løse det problem, som opstod et par år efter.

I stedet siger jeg bare: “Det ligner glas, men i virkeligheden er det en vævning af ekstremt tynde nanorør. Et net så utroligt fint, at lyset ikke ser det – men stærkt nok til at holde et hav tilbage.”

Pigen ser ikke helt tilfreds ud med svaret.

Vandet begyndte at stige for alvor i 2033. Selv de mest pessimistiske prognoser havde slet ikke forudsagt en så massiv vandstigning, og slet ikke så tidligt. Selv om den globale temperatur på det tidspunkt kun var steget lidt mere end forventet, tog afsmeltningen af indlandsis fra Grønland og Vestantarktis pludselig fart, og det hele gik urealistisk - ja, surrealistisk - hurtigt. Der blev bygget en mur af transparit for at beskytte de vigtigste kystnære områder, København for eksempel, og andre tæt befolkede områder. Vores held var nok at vi havde lufthavnen, som man mente var tilpas vigtig til at inddæmme hele Amager, og samtidig var det et nogenlunde overskueligt *pilotprojekt*. Så vi havde den første fungerende transparitvæg i landet. Og man begyndte at sætte den op, hvor den Blå Planet lå.

“Hvordan var det dengang, før væggen blev bygget?” spørger en dreng og ser oprigtigt nysgerrig ud.

“Faktisk var jeg på din alder, da den første sektion blev opsat. Selv om vi havde talt meget om vandstigningerne i skolen, og aviser og nyheder næsten ikke fortalte om andet, blev det ikke rigtigt virkeligt for mig, før jeg så den næsten fem meter høje væg stå ude i vandet.”

Jeg føler igen den kuldegysning, jeg mærkede, da *transparitsektion 1* blev rejst under stor bevågenhed efter en lang og kedelig tale af borgmesteren. Den kuldegysning, som opstod fordi jeg pludselig forstod, at det her sgu var alvorligt. Fordi vores eksistens stod på spil.

Derfor synker jeg også en klump, da pigen fra før stiller mig det uundgåelige spørgsmål. Det spørgsmål, jeg mest af alt hader.

“Har du nogensinde fundet svagheder i dine kontroller?”, spørger hun med et spiddende blik.

“Nej”, svarer jeg.

Og lyver.